

ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΓΩΝΑΣ

Η ώρα της έκθεσης Θεσσαλονίκης δεν είναι η ώρα των πολιτικών κομμάτων και οργανώσεων. Δεν είναι η στιγμή που αυτόκλητες ομάδες από ηγέτες, σωτήρες ή συντονιστές θα μετρήσουν τα κουκιά τους, προσπαθώντας να κλέψουν τις εντυπώσεις. Βαρεθήκαμε τις λογικές τους, που συνίστανται στο να μετράνε ποιος την έχει πιο μεγάλη τη δύναμη και πόσο κόσμο είχε ο καθένας στο μπλοκ του. Αηδιάσαμε με τις μικροπολιτικές τακτικές από όπου κι αν προέρχονται.

Οι μέρες της ΔΕΘ είναι σαν όλες τις άλλες, μέρες αγώνα. Του ίδιου αγώνα που δίνεται καθημερινά στη δουλειά μας, στη σχολή μας, σε όλους τους κοινωνικούς χώρους, κάθε στιγμή και σε όλες μας τις σχέσεις. Όλοι και όλες, όσοι και όσες είμαστε αναγκασμένοι να δουλεύουμε για να γεμίσουν περισσότερο οι τσέπες των αφεντικών μας γνωρίζουμε από παλιά ποιος φταίει για την εξαθλίωση, την ανέχεια και τη σκλαβιά που υπάρχει στον κόσμο. Όλοι και όλες εμείς τρώμε το καθημερινό άγχος της δουλειάς, της απόλυσης, της ανεργίας, του πώς να καλύψουμε τις τρύπες και πώς να καλυφθούμε. Και στον κόσμο της εργασίας είμαστε πολλοί και είμαστε παντού. Είμαστε αυτοί που παράγουμε ό,τι έχει πραγματικό αντίκρισμα κοινωνικού πλούτου και είμαστε αναγκασμένοι να οικοδομούμε έναν κόσμο που δε θέλουμε και δε διαλέξαμε.

Είναι η στιγμή για να αγωνιστούμε για τις δικές μας αξίες, την κοινωνική δικαιοσύνη, την ελευθερία και την αλληλεγγύη, για να καρπίσει ο σπόρος που έσπειραν δυο αιώνες εργατικών αγώνων. Να αγωνιστούμε παίρνοντας έμπνευση όχι από το ατομικό και τυφλό πάθος της οργής, αλλά από το συλλογικό πάθος της δημιουργίας μιας κοινωνίας όπως την ονειρευόμαστε στα συντρίμμια του παλιού κόσμου. Και αν «η έφοδος στους ουρανούς» μοιάζει αδύνατη, είναι γιατί βάζουν τα δυνατά τους για να μας πείσουν ότι οι συλλογικές αντιστάσεις είναι μάταιες και η μόνη ελπίδα βρίσκεται στο να κοιτάει ο καθένας την προσωπική του επιβίωση. Αυτή η πεποίθηση είναι απαραίτητη μόνο για την επιβίωση του συστήματος της εκμετάλλευσης και της αδικίας.

Τη χρονιά που πέρασε συναντηθήκαμε στο δρόμο, στις απεργίες, στις απογευματινές πορείες, στις δράσεις αλληλεγγύης, με ανθρώπους που ως τότε δε γνωρίζαμε. Είδαμε να δημιουργούνται σωματεία βάσης και εργατικές κινήσεις που δεν έχουν ανάγκη τους επαγγελματίες συνδικαλιστές αλλά απαρτίζονται από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Σταθήκαμε δίπλα σε απολυμένους και σε εργαζόμενους που διεκδικούν τα αυτονόητα ακόμα και αν ανήκουμε σε διαφορετικούς εργασιακούς κλάδους. Στηρίξαμε την απεργία μεταναστών εργατών, ανθρώπων χωρίς φωνή. Σε πολλές περιπτώσεις κερδίσαμε, σε καμία δε χάσαμε. Ακόμα και αν δεν ικανοποιήθηκαν όλα τα αιτήματα, ακόμα και αν δεν καταφέραμε να σταματήσουμε την επέλαση των πιο άγρια καπιταλιστικών μέτρων, κερδίσαμε την εμπειρία του συλλογικού αγώνα και την πίστη στη σημασία της ταξικής αλληλεγγύης.

Το στοίχημα για τους μήνες που έρχονται είναι να κάνουμε αυτή την εμπειρία γενικευμένη κοινωνική πρακτική. Η αλληλεγγύη και η υπεράσπιση των κεκτημένων να γίνει ο κανόνας σε όλους τους εργασιακούς χώρους. Να αντιπροτείνουμε στη μιζέρια της επερχόμενης χρεοκοπίας την ανάληψη όλης της οικονομικής δραστηριότητας από τις κοινωνίες, την κολεκτιβοποίηση των επιχειρήσεων, τις συνελεύσεις στις γειτονιές, τις αυτοδιαχειριζόμενες δομές κοινωνικής αλληλεγγύης και όποιες άλλες πρακτικές βγουν από τη δημιουργικότητα του αγώνα, τις απαιτήσεις και τις ανάγκες του.

Συνδικαλισμός βάσης-γενικές συνελεύσεις παντού,
στην εργασία, στη σχολή, στο σχολείο, στη
γειτονιά.

**Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση
Θεσσαλονίκης** ese_thessalonikis@yahoo.gr

www.esethessalonikis.gr

ΙΣΤΟΛΟΓΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ
www.epitaprosw.blogspot.com